

Bugün günlerden 18 Mart idi. Yağan karın evin çatılarında buz tutmasını sağlayan soğuk bir kış günündeydik. Soğuktan sokakta bir elin parmağını geçmeyecek sayıda insan vardı, pencerede çocuklar yağın kar tanelerini hayranlıkla izliyordu. Ben ise sobamın önüne kurulmuş derin düşüncelere dalmıştım. Geçmişin izleri aklımdan çıkmıyordu. Sırdaşımı, can yoldaşımı, ailemden bir parçayı o cephede bırakıp gelmiştim.60'lı yaşlarımda başlarında çökmeye başlamış gözlerimin kenarlarında ve yüzümün birçok bölgesinde kırışıklıklar oluşmaya başlamıştı. Saçlarımda çoğu aklaşmış, gözlerim daha da bir yorgun bakmaya başlamıştı sanki. Dünyanın tüm yükü sırtımdaymış gibi hafif kamburlaşmıştım. Bugünlerde tek dert ortağım yıllar önce aldığım sazım olmuştu. Elime alıp tıngırdattınca gönlüm hoş oluverirdi. Gözlerim odanın içini ilk defa görüyormuşçasına incelerken küçükken birlikte açıp da dinlediğimiz kahverengi tozlanmış radyo takıldı gözlerime. Hatırlar mısın o günü? diye sorduklarında gözüm biraz uzaklara dalardı. Senin küçükken deli dolu oluşun aklıma gelirdi. Cepheye gitmek için sınıftan en heyecanlı çıkan sendin. Birkaç parça eşyamızı aldıktan sonra sokağın başındaki bakkalın önünde buluşmuştuk. Akşam mahallede buluşup çocuklarla misket oynayacağımıza, elimizde bohçalarla yine bir kış günü cepheye gidiyorduk. Öğretmen olmak istiyordun. Çocuklara sadece öğretmenlik değil analık, babalık da yapacaktın. Şimdi kuru toprağında birkaç papatya ile ebedi uykuya yatmışsın. Gözümde gitmez o an. Elimi sımsıkı tutmuş ağzının sağ kenarından kanlar akarken "Anama söyle, beni merak etmesin, emin ellerdeyim." deyişini. Hayır, dedim bağırdım kaldırmaya çalıştım seni, nafile, olmadı. Askerlerden bazıları kollarımdan tutup beni götürdü. Veda edemedim bile sana. En çok menemeni severdin. Şimdilerde menemen görsem boğazımda düğümler oluşur gözlerim dolar, yiyemem. Ne zaman annen yapsa tavayı alır önüne koyar sahiplenirdin. Yüzünden mutluluk eksik olmazdı. Cepheden dönünce anladık, Eylül'ün de sana sevdalı olduğunu kenarda durmuş hüngür hüngür ağlar dururdu. Benim geldiğimi görür görmez gözyaşlarını silip umut dolu gözlerle: "Kemal nerede? Arkada mı kaldı?" demişti. Susunca da anlamıştı gerçeği. Bir hıçkırıkla daha da şiddetli ağlamaya başlamış, bir yandan da dizlerine vurmuştu. Annen her anne gibi kendisini gerçeğe hazırlasa da gerçekleri duyunca tahmin ettiği gibi olmamıştı. "Yavrumu getirin bana!" diyerek askerlerin üniformalarına yapışmış, yaşlı gözlerle her anne gibi gerçeklerle yüzleşiyordu. Zaten senden sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ben döndüğüme pişman olmuş sevincimi dahi yaşayamamıştım. Sanki dönmem suçmuş gibi her günümü kendime dar etmiş çocukluğumu yaşamamıştım. Annem de üzülürdü bu halime ama ne yapacağını bilemezdi kadıncağız. Dedim ya o günden sonra kimse eskisi gibi olmadı. Annen günden güne çökmüş evinden çıkmaz olmuştu. Ben döndüm sen kaldın ya Kemal nasıl yaşarım ben bu vicdan azabıyla diye düşünüp dururum. Şimdi her geçen günümde bu anları tekrar tekrar yaşayıp seni özlüyorum. Ama şunu biliyorum ki sen bu vatana armağan olmuş bir cansın ve ne kadar hayallerine kavuşmasan da orada huzur dolu olduğuna Çanakkale' de ki cepheye gidişinden emin olduğum kadar eminim.